

המיתה בעטיו של נחש

(שלח) כתב, כיון שלקחו ב' נקודות מהסגול, והניחוהו באות יו"ד שהוסיפו לו, נשאר חיריק, ועיי"ש עוד. אך לפי"ד הרב פעלים הנ"ל, גם זה מיושב.

ה. אברהם אבינו

חד מן קמיא בס' הקרניים (מאמר ו') כתב, חודש "טבת" הוא סוד הטובה, והמת בו גרבק בשכינה, ומיתת האזרחי תוכיח שנפטר בחודש טבת. ומהר"ש מאסטרפולי בביאור דן ידן שם כתב, שזה קאי על מיתת אברהם אבינו ע"ה שנקרא איתן האזרחי, שמת בטבת, בסוד ת'קבר ב'שיבה ט'ובה" ר"ת טבת. אך כבך תמה ע"ד בפי' פרשת אליעזר שם, דמהתלמוד (ר"ה דף י"א) מבואר שנפטר בניסן, ותי' בדוחק עפי"ד המקובלים, שחודש ניסן כולל את כל החודשים וא"כ יש ימים בניסן השייכים לטבת, ובאותם ימים נפטר.

ובזה ראיתי מבארים ענין תענית יום ט' בטבת, שכתב בשו"ע (סי' תקפ"ב ס"ב) יום ט' בטבת לא נודע מדוע מתענים בו, והבן כי נפלא הוא. [מלבד מש"כ בכה"ח (סי' תקפ"ב אות כ')] שב-ט' בטבת מת עזרא הסופר ולכן מתענים, וי"א שמת ב-י' בטבת והקדימו התענית ליום ט'.

וכ"ה בסידור היעב"ץ (פסח שני) בשם ילקוט ראובני, שאברהם אבינו ע"ה נקבר בחודש טבת. וכתב, דזה אינו, דהא ביום שנולדו נפטרו וזה או ניסן או תשרי, וודאי נקבר מיד, וע"כ שדברי הבל הם, עכ"ל.

אך בס' רגל ישרה (מערכת ט') כתב, אברהם אבינו ע"ה נפטר בחודש טבת, ואף שבתלמוד (ר"ה דף י"ב) איתא שמת בניסן, י"ל שמת בניסן, אך ע"פ הדיבור לא נקבר במערת המכפלה רק בטבת, עיי"ש. וכ"ה בבן יהוידע (ר"ה דף י'), עיי"ש.

וכן עיין בס' שערי זוהר (ר"ה דף י"א) מהבני יששכר (מאמר חנוכה א' אות א'), שגם יעקב אבינו ע"ה נפטר ביום א' של סוכות, ונשלמו

ע' יום של החנוכה בחנוכה, ורק אז נכנס למערה. ולפי"ז ביאר המנהג הקדום מאוד לעלות ביום "זאת חנוכה" לקבר יעקב ע"ה. אך הביא מהציוני (פ' ויחי) בשם בעלי הסוד, שיעקב אבינו ע"ה נטמן ביום א' של סוכות, וכ"כ בילקוט ראובני (ויחי).

והביא עוד שיטות לגבי תאריך פטירת אברהם אבינו ע"ה, דבס' הילולא דצדיקייא (בסוה"ס), הוכיח מרש"י (סו"פ לך) בעצם היום הזה מלאו לא"א צ"ט שנה, א"כ יוצא שא"א נולד בערב פסח, ואתא כמ"ד בניסן נולדו האבות, ולכן גם נפטר בער"פ, שה' ממלא שנותיהן, וכ"כ הפמ"ג (סי' תצ"ו) שאברהם אבינו נפטר בער"פ. אך בפרקי דר"א (פכ"ט) איתא, שבעצם היום הזה - היה ביוה"כ, וא"כ כיון שה' ממלא שנותיהן, יוצא שנפטר בחודש תשרי. עיי"ש.

המיתה בעטיו של נחש

ו. עוף החול

בבר"ר (פיי"ט פ"ה) איתא, שחזה האכילה מעץ הדעת את הבהמה החיה והעופות, חוץ מעוף אחד ושמו חול. דבי רבי ינאי אמרי אלף שנה הוא חי ובסוף אלף שנה אש יוצאה מקנו ושורפתו ומשתייר בו כביצה, וחוזר ומגדל אברים וחי. ר' יודן בר"ש אומר, אלף שנים חי ולבסוף אלף שנים גופו כלה וכנפיו מתמרטין, ומשתייר בו כביצה וחוזר כנ"ל. וכ"ה בס' בן סירא (אוצהמ"ד דף מ"ט), שאין מלאה"מ שולט על העוף ששמו 'מלחס' שחזה האכילה לכולם מעץ הדעת, והוא לא אכל ועוד הוכיחה על שחטאה לה'.

ובמדבר קדמות (מ"ח אות א') הביא מהצמח צדיק (פרק ל') - "וכחול ארבה ימים" - זהו עוף שחי שט"ו שנה. וכשיזקין ויקרב לאפיסת כוחות, מקושש עצי בשמים יבשים, ומכה בכנפיו נגד השמש, עד שמבעירו ושורף עצמו שם, שיודע שהוא עתיד אח"כ להתחדש. ולאחר ט' ימים יוצא תולעת מהאפר ועד ל' יום נעשה עוף חדש, ואינו בנמצא כי אם עוף אחד